

Heid Cat zondag 21/56

1 de belijdenis van vergeving

2 de bloedstorting voor vergeving

3 de bede om vergeving

Gemeente,

Het gaat in dit deel over de Heilige Geest. Wat de Kerk in de 12 artikelen belijdt over de Heilige Geest. De Heilige Geest is bij uitstek te vinden waar de Kerk is, de gemeenschap der heiligen. Die zijn bewijzen van Zijn werk. De Geest zorgt ervoor dat je een levend lid van de kerk wordt én deelt in alle schatten en gaven van Christus. En dan worden er twee van die schatten genoemd. Eerst de schat in dit leven: de vergeving van zonden. Dan de schat na dit leven: de wederopstanding van het vlees en het eeuwige leven. De Heilige Geest zorgt ervoor dat je die schatten krijgt.

In dit leven dus de vergeving van zonden. Nu zou je kunnen denken: maar je krijgt toch als gelovige nog veel meer in dit leven? Je krijgt toch ook de aanneming tot kind, je krijgt een nieuw leven, je krijgt de gave van de Heilige Geest. Jazeker, dat klopt. Maar al die andere schatten die vloeien voort uit de vergeving van zonden. De vergeving van zonden is de deur van het huis met al die andere schatten. Het is dus van ontzettend belang allesbepalend: zijn onze zonden vergeven? Heb je vergeving van zonden, dan heb je al die andere schatten ook. Ja, welzalig hij wiens zonden zijn vergeven. Psalm 32.

1 de belijdenis van vergeving

Dat betekent nog twee dingen: Maar als je geen vergeving van zonden hebt, dan is de deur dus dicht. Dan heb je ook al dat andere niet. Zonder vergeving van zonden heb ik geen nieuw leven, ben ik geen kind van God, heb ik ook de Heilige Geest niet ontvangen.

En het betekent ook: vergeving krijg je niet pas aan het eind. Vergeving krijg je niet pas als je een beetje een nieuw leven hebt kunnen voor elkaar krijgen. Als je je al een beetje als kind van God kunt gedragen, als je al wat vrucht van de Geest uitstraalt. En dan als je dat een tijdje al doet en daar genoeg ernst mee maakt, dan zou je vergeving van zonden krijgen. Nee! Vergeving is niet de prijs aan het eind van een lang traject, vergeving is het geschenk om niet. Vergeving is geschenk van God om niet, uit genade. Iets wat God doet en wat Hij geeft. Ik hoef mezelf niet te vergeven, ik kan het zelf ook niet: God doet het. Als geschenk.

En wat voor een geschenk! De Bijbel gebruikt er prachtige beelden voor. Om aan te geven wat vergeving is.
Micha 7 Gij zult onze zonden werpen in de diepten der zee. Afval storten in de oceaandiepte.
Jesaja 38 Gij hebt al mijn zonden achter Uw rug geworpen. Onzichtbaar. En God draait Zich nooit meer om.
Psalm 103: zo ver het west verwijderd is van 't oosten zover doet Hij onze overtredingen van ons.

De catechismus vat het goed samen: dat God mijn zonden nimmermeer gedenkt. God denkt er nooit meer aan. God vergeet mijn zonden. Het is uit Zijn gedachten.

Niet een beetje, maar helemaal. Niet dat ze wat vervagen, maar ze zijn helemaal weg uit Zijn gedachten. Dan begrijpen we ook een beetje dat het woord voor vergeven in het Oude Testament alleen van God wordt gebruikt, nooit voor mensen. Want mensen kunnen dat niet. Ik kan dat niet laten. Als iemand mij benadeelt, als iemand mij kwetst, als iemand je telefoon kapot gooit. En hij biedt excuus aan, hij zegt dat het hem spijt. En een maand later doet hij het weer. Dan is bij het eerste wat ik denk: en dat is nou de tweede keer al. Ik had het niet echt vergeven. Als ik het vergeven had dan zou ik het nimmermeer gedenken en vergeten zijn.

Vergeven zonden zijn in één keer helemaal voorgoed weg en onvindbaar. Uit genade. Als geschenk.

En, en dat is ook zo rijk, dat geldt al mijn zonden en mijn zondige aard waarmee ik mijn hele leven lang te strijden heb. Die valt daar ook onder. Dat kan me juist zo benauwen en aanvechten. Dat mijn zondige aard er nog steeds is. Dat die blijft. Dat vergeven zonden vandaag en morgen toch weer de kop op steken. Dat die neiging daartoe niet weg is, maar nog steeds in mij zit. Dan ben ik mezelf wel eens een raadsel, en dan vecht satan me aan: dat kan nooit vergeven zijn, want dan zou je er geen last meer van hebben van die begeerte. Maar die valt er ook onder: die is ook vergeven en vergeten! Dat draait de vergeving niet terug. Ook daar komt God er niet op terug.

Ja welzalgig hij/zij wiens zonden zijn vergeven! Dat moeten we ook zo zien. Het betekent niet dat je weer met een schone lei beginnen mag. De catechismus zegt erachter: dat Hij mij de gerechtigheid van Christus schenkt. God trekt mijn vuile kleren uit én Hij doet mij nieuwe, vlekkeloze kleren aan. Met het voorbeeld van het schrift: Met een beeld: stel je leven is een schrift. Met allemaal sommen. En nu is bladzijde na bladzijde het fout gegaan. Allemaal strepen erdoor. Geen enkele voldoende. Alle bladzijden van je leven: zwart van zonde. De ene na de andere. En wat doet God? Hij scheurt al die

zwarte bladzijden eruit. Hij gedenkt ze niet meer. En dan zegt Hij niet: nou opnieuw proberen, zorg dat je een voldoende krijgt. Nee, Hij plakt er allemaal bladzijden in die volmaakt perfect goed zijn. Gemaakt door Christus. En je levensschrift is helemaal goed en perfect. God ziet mij aan als had ik zelf al de gehoorzaamheid volbracht die Christus voor mij volbracht had. God ziet mij aan als volmaakt, als rechtvaardig, als een tien. Vlekkeloos, smetteloos. Om zalig te worden hoef ik niets meer te doen. Om God ervoor te danken, ja daarvoor zou ik wel alles willen doen. Maar om zalig te worden hoef ik niets meer te doen. Mijn schrift is goed ingevuld met allemaal tien, ik ben bekleed met vlekkeloze witte kleren. Zo vol is Gods belofte. Het verkeerde neemt Hij weg, en het volmaakte schenkt Hij ervoor terug.

Wat moet ik nog doen om zalig te worden, om vrede met God te krijgen? Niets. Helemaal niets. Om zalig te worden helemaal niets meer. Om mijn dankbaarheid te betonen zou ik wel alles willen doen, maar om zalig te worden hoef en kan ik niets meer doen.

Dat is de vergeving der zonden. De deur van het magazijn met alle andere schatten. Heb je vergeving, dan heb je alles. Heb je geen vergeving van heb je niets. Ben je nog onder het oordeel.

Zijn uw zonden vergeven? Die vraag blijft over voor ieder van ons.

2 de bloedstorting voor vergeving

Vergeving: we hebben er nu over geprobeerd te spreken bijna zonder Jezus te noemen. Maar dat kan natuurlijk niet. Hoe kan God dit doen? Vergeven? Hoe kan de Rechter schuldigen zo vrijuit laten gaan, niet één keer maar steeds weer? Hebreeën 9 zegt het ons voor: zonder bloedstorting geen vergeving. De catechismus heeft dat goed verstaan en zegt; omwille van de genoegdoening van Jezus Christus. Jezus Die Zijn bloed, dat is Zijn leven gegeven heeft. Het geheim, het wonder, het fundament van vergeving is: Jezus Christus.

Dat heeft alles te maken met wat zonde is. Het Oude Testament heeft 4 woorden voor zonde die allemaal een kant ervan belichten. Allereerst een woord dat betekent: overtreding. Overtreden van een wet. En als je dat doet, dan kom je daar niet zo vanaf. Als je verkeerswetten overtreedt: je rijdt door rood, je rijdt 80 waar je 50 mag daar kom je niet zomaar mee weg. Als het gezien is, zul je moeten boeten, straf ondergaan.

Het volgende woord is opstand. Zonde is opstand tegen onze Schepper. Tegen onze God. De rollen om willen keren. De koning onderdaan willen maken en de onderdaan wil koning worden. Ik ga koning Willem

Alexander uit het paleis slepen en zelf op de troon zitten. Dat laat hij niet zomaar gebeuren. Opstand wordt neergeslagen, wordt vergolden.

Zonde is ook het doel missen. Niet doen waarvoor je bedoeld bent. Een pen, bedoeld om te schrijven, maar hij doet het niet. Een horloge, bedoeld om de tijd aan te geven. Die gooi je een keer weg. Een mens, bedoeld om God te verheerlijken. Die wordt weggeworpen.

Zonde is afbuigen van de weg. De weg verlaten. Dat loopt niet goed af. Als je de weg afrijdt. De berm in, tegen de vangrail, in de sloot. Van de weg van God afbuigen. Dat loopt niet goed af. Je doet jezelf, je doet anderen kwaad, je richt ravage en onheil aan.

Dat is zonde. We voelen aan dat is heel wat anders dan een foutje, een missertje, er even naast zitten. De duivel wil maar al te graag ons laten geloven dat dat alles is: het was even mis, foutje. Volgende keer beter. En daarmee is het afgedaan. Dat is duivelse misleiding. Met zonde heb ik echt iets op mijn geweten. Ik heb God vertoerd. Ik heb schade aangericht, ik heb mezelf schuldig gemaakt. Hoe moet dat?

Maken we onszelf er niet makkelijker van af, dat is bedrog. Onszelf vergeven is onszelf bedriegen.

Zonde brengt je voor God de Rechter. Zijn wet heb ik overtreden, Zijn gezag ben ik tegen in opstand gekomen, Zijn doel voldoe ik niet aan, Zijn weg verlaten. Wat doet een Rechter dan? wat doet een Rechter dan? En dan is het ook nog iemand bij wie de kans op terugval 100% is. Kan de rechter zo iemand laten gaan? Och jongen, we hebben het er niet meer over, het is zo zielig voor je om er werk van te maken, ik laat je maar gaan op vrije voeten. Nee! Niemand zou dat willen in de samenleving. In het koninkrijk der Nederlanden. Dan zal het ook niet zo zijn in het Koninkrijk van God. De Rechter, Die alles heeft gezien, zal moeten straffen. Dat is recht, billijk, redelijk, rechtvaardig.

Maar God.... Maar God. God geeft Zijn Eigen, eniggeboren Zoon. Zijn Geliefde, in Wie Hij al Zijn welbehagen heeft. Hem geeft Hij. Om voor Zijn gericht te komen en om al de zonden op Zich te nemen. En Hij is gekomen. Hij is naar het gericht gegaan. Door Gethsemané heen naar Golgotha. En daar is het gericht voltrokken. Nedergedaald ter hel en van God verlaten. In volkomen gehoorzaamheid en gewilligheid. Hij geeft Zijn leven. Bloedstorting. Zonder bloedstorting is er geen vergeving. Dat zou het onrecht gekroond zijn. Maar door de bloedstorting van de Heere Jezus is er vergeving. Is er gerechtigheid.

En in Hem, in Zijn Zoon biedt God vergeving aan. Biedt God vergeving aan. Gaat de nodiging uit: o geef Mij uw zonden. Leg uw zonden op Zijn rug.

En ontvang vergeving. Vergeving omwille van des Middelaarsbloed. En ontvang gerechtigheid. Geef uw vuile kleren mee aan Christus en ontvang van Hem de witte klederen van Zijn volmaakte gehoorzaamheid en gerechtigheid. Zo wordt Jezus u aangeboden. Opdat u zich vergeving laat schenken. Zodat u zich uw zonden laat afnemen. Laat ze u vergeven is de prediking van de Heere tot u, tot jou, tot ons allen. Op grond van Jezus bloed en leven is het vrij beschikbaar.

Zalige overdracht. Die hier plaatsvindt, onder het Woord. Je raakt je zonden kwijt en je krijgt er gerechtigheid voor terug. Eens en voorgoed.

Dat is de draad van verlossing. Zo wordt ik verlost. Door vergeving. Zo volmaakt en volkomen. En ik leer dat vergeving er is dankzij het bloed van Jezus Christus. Dat maakt het zo'n schat. Door vergeving, dat is Hij voor mij. Dat is Zijn onuitsprekelijke zondaarsliefde voor mij. Zo word ik verlost! En kom ik nooit meer in Gods gericht. Gods oordeel zal en kan mij nooit meer treffen. Er is gestraft voor mij. Er is iemand voor mij gestraft. Dan ik nooit meer. Ik kan zonder verschrikken voor de rechterstoel verschijnen. Er is geen verdoemenis meer voor mij.

En naast die draad loopt nog steeds die andere draad: hoe groot mijn zonde en ellende is. Mijn zonde is wel heel erg: Jezus moest ervoor Zijn bloed storten, Zijn leven geven. Zonde gaat wel pijn doen, verdriet geven. Die schaamte tegenover de Heere Jezus, dat ik Hem dit aandeed, dat dit nodig was om mij te verlossen.

En daarnaast loopt de draad van dankbaarheid. O wat wil ik Hem danken en dienen. Wat wil ik voorkomen dat Hij nog weer zwaarder voor mij heeft moeten lijden. Kon ik maar leven zonder zonde. Gaf ik maar geen slagen op Zijn doornen, geen hamerklappen op de spijkers, geen spuw op Zijn gezicht. Kon ik Hem maar dienen zonder zonde.

Wat een schat: vergeving van zonden. Omwille van de Middelaar, Jezus Christus. Toch vertelt David in Psalm 32 dat hij deze vreugde en vrede een tijd kwijtgeweest was. Toch zijn er zondaren die zelfs nooit delen in deze schat. Hoe kwam dat, hoe komt dat?

3 de bede om vergeving

Wel, David had zijn zonde een tijdlang verzwegen. Niet beleden. Dat was in zijn geval hier de zonde van de overspel met Bathseba en het laten vermoorden van Uria. Dat kan in ons geval heel andere zonden betreffen. Of zonden die we niet deden, maar dachten of wensten. Of zonden van we nalieten: niet God eer gaven, niet uit liefde tot Hem deden wat we moesten doen.

Maar wat is dat erg als we dat verzwijgen. Als we daar overheen leven. Dat goedpraten. Dat is dus iets wat we nooit moeten doen: zonden verzwijgen tegen God. Niet erkennen, niet uitspreken. Erover heen leven: niet over willen denken, vooruit gaan slapen en hopen dat het morgen is weggeebd en weer over is dat toch wel nare gevoel. Goedpraten: och als dit nou alles is, als we ons hier druk over maken..... Niet doen. Niet doen. We wijzen de vergeving ermee af. We duwen de vergeving weg. We blijven in onze zonde. En ook hebben wij er geen last meer van verder, bij God staat het opgetekend. Totdat....totdat wij onze zonden belijden. I Johannes 1:8. Indien wij onze zonden belijden God is getrouw en rechtvaardig dat hij ons de zonde vergeve en ons reinige van alle ongerechtigheid. En daarvan hebben we een voorbeeld in Psalm 51; de bede om vergeving. Oftewel: de belijdenis van zonden.

Wat is dat: zonden belijden? Dat is eigenlijk God gelijk geven en erkennen dat alleen vergeving je redden kan. Dat alleen vergeving je redden kan. En we horen David bidden in Psalm 51. Om vergeving.

Want, vers 5 ik ken mijn overtredingen, ze is steeds voor mij. Hij denkt eraan, hij stapt er niet overheen. Hij staat erbij stil en vraagt zich af: wat vindt God hier nou van wat ik heb gedaan, gedacht, nagelaten. Niet gauw overheen stappen dus.

Hij erkent, vers 6a dat hij tegen God gezondigd heeft. God, je Schepper, je Gever van je leven en alle mogelijkheden ervan, je goede Heere, Die altijd goed doet en goed is, barmhartig en genadig. U geslagen, U af willen zetten, U veracht.

Hij belijdt vers 6a dat hij gezondigd heeft: ik. Nee, niet de vrienden, niet de duivel, niet de tijd waarin we leven, ik. Niemand anders naar wijzen, bij mijzelf terecht komen.

Hij belijdt dat God recht is. Ik heb geen recht, als U mij straft, dan is dat bewijs dat ik het verdiend heb. U bent niet te streng of onbillijk, ik heb het verdiend.

Hij erkent, vers 7, dat hij diep van binnen zo is en altijd geweest is. Erfzonde, het is mijn diepste wezen om te zondigen. Die ene keer was bewijs van mijn totaal verdorven aard. Er valt van mij niets anders te verwachten dan zonde.

En daarom: vergeef mij. Vergeef mij. Dat is het enige dat me redden kan. Vergeving!

Zo krijg je die. Of je krijgt hem niet. Begin bij die ene zonde die je weet van jezelf. En belijdt die. En vraag dat God je meer zonden laat zien. En belijdt die. Zo krijg je vergeving. Omdat je bij vergeving uitkomt. Elke andere

uitvlucht is geblokkeerd. Vergeving is het enige wat overblijft. Het is vergeving of veroordeling. O laat het dan vergeving zijn.

Zo krijg je vergeving. Direct. Op hetzelfde moment. Onvoorwaardelijk en voorgoed. Daar hoeft God niet over na te denken zagezegd. Daar hoeft je God niet toe over te halen. Nee, ik beleed na ernstig overleg mijn boze daden, Gij nam die gunstig weg. Daar zit geen vingerknip tussen, geen milliseconde. Op één en hetzelfde moment.

Ja, maar waarom bidt David er dan zo vaak om. In Psalm 51 blijft hij er maar over bezig. Keer op keer. Ja, maar dat is niet om God ertoe te bewegen, omdat God zomaar niet vergeeft, en je God met heel veel gebeden zover kunt krijgen dat Hij je vergeven wil. Nee, één zucht om vergeving en Hij vergeeft. Hij is veel gewilliger te vergeven dan wij om vergeving te vragen. Maar David moet er wel zo vaak om bidden om zijn geloof in de vergeving te sterken. Hij kan het haast niet geloven, hij durft het haast niet geloven. En gebed is het middel om het geloof te oefenen en te sterken.

De bede om vergeving dus. En die blijft het hele geloofsleven door. Ja, want Psalm 32 en 51 en 130 staan niet aan het begin van het geloofsleven. Zijn geen bekeringsgeschiedenissen. Maar zijn momenten uit het leven van een man die God kent. Dus dat gaat blijkbaar door heel je geloofsleven lang. Daarom leert Jezus ook in het Onze Vader Zijn discipelen dagelijks bidden om vergeving.

Kijk er is een vergeving eens voor het eerst. Weet u daarvan? De eerste keer. Soms ineens, soms geleidelijk ervaren, maar toch voor het eerst. Je zag je voor Gods rechterstoel komen en je zag zoveel van je zonden dat je smeken ging om vergeving. Vergeving of verloren gaan één van beide. Weet je ervan? Die eerste keer vergeving valt samen met de overzetting uit satans rijk in God rijk, uit de dood in het leven, onder de vloek weg en onder de zegen gesteld.

Maar vergeving blijft nodig en blijft doorgaan. Ook en juist als je de Heere al kennen mag. Nee, niet in de angst dat God me toch weer weg zal sturen en terug zal komen op Zijn genade en me toch nog verloren zal laten gaan. Nee, dat hoeft niet. Maar wel brengt elke zonde me weer dieper tot het besef dat ik dat wel waardig zou zijn, wel verdiend heb, wel ernaar maak. Psalm 130; als U in het recht zou treden.... Wel tot steeds dieper besef: wat heb ik Vader verdriet gedaan, wat grief en krenk ik Hem, en de Zoon en de Geest.

Denk maar aan je vader, kinderen. Als jij iets doet wat je vader echt niet wil, echt niet, dan hoeft je niet bang te zijn dat je de deur uit wordt gezet. Of dat je vader zegt: je bent mijn kind niet meer. Nee, geen moment. Maar:

het vader is wel verdrietig en boos. En dat is niet fijn, het is niet gezellig aan tafel meer. Net of er een donkere wolk boven tafel hangt. Of een plank tussen jullie instaat. Dat voelt niet fijn, dat wil je weghebben, je wilt het weer goed hebben. En daarom zeg je dat je spijt hebt. Nu zo naar God toe. Als Zijn gelovigen, Zijn kinderen zondigen, staat de zaligheid niet op het spel. Maar wel de verhouding. Het is donker. Er is een scheiding. Dat doet pijn, dat ga je voelen. En dat moet weg. En je belijdt je zonden. Je hebt vergeving nodig. Je bidt Psalm 51 weer.

Zo gaat dat maar door. Ik erken steeds meer dat ik waardig ben verstoten te worden. Ik besef steeds dieper wat ik God aandoe. Ik smeeek steeds vurige om vergeving. Ik leer steeds meer wat een schat dat is: vergeving der zonden. Niet eens, maar telkens weer.

Ik geloof de vergeving der zonden.

Amen